

59. møde.

Fredag den 19. februar kl. 13.

Formanden: I skrivelse af gårs dato anmoder handelsministeren om, at der må blive valgt et nyt medlem til folketingets sukkerudvalg i stedet for folketingsmand Jørgen Jørgensen (Ullerup), der har ønsket at udtræde af udvalget.

Den første sag på dagsordenen var:

Redegørelse af udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Krag): Lad mig straks sige, hvad det er meningen at den redegørelse, jeg i det følgende har den ære at afgive for det høje ting, skal handle om, og hvad den ikke skal handle om.

Det er hensigten at give en fremstilling af de konsekvenser, regeringen drager af Blechingbergsagen med hensyn til udenrigstjenestens forhold. Det er derimod ikke hensigten at give nogen fremstilling eller vurdering af selve Blechingbergsagen.

Når jeg har valgt redegørelsens form, er årsagen hertil en samtale, den fungerende statsminister og jeg har haft med partiordførerne. Under denne samtale tilbød vi partierne en egentlig forespørgselsdebat om Blechingbergsagens konsekvenser, men naturligvis ikke om selve Blechingbergsagen, som alle på forhånd var enige om ikke burde berøres, medens statsministeren ligger syg. Det viste sig imidlertid, at venstre og de konservative ikke mente at kunne skille de to spørgsmål ad, og de to partier henstillede til regeringspartierne ikke at fremkalde en debat på dette grundlag. Regeringspartierne har fulgt denne henstilling; derimod mente regeringen ikke at kunne udsætte tidspunktet for en redegørelse for Blechingbergsagens konsekvenser længere. Dette meddelte vi de to store oppositionspartier og senere det udenrigspolitiske nævn.

Det er denne redegørelse, der nu skal følge. Jeg vil forsøge at give en nogenlunde

samlet fremstilling af alle de forhold, der har været berørt dels direkte i forbindelse med Blechingbergsagen, dels mere indirekte som et led i en bredere anlagt kritik.

Det kunne måske være naturligt at begynde med at redegøre for den praksis, der anvendes ved nyansættelser i udenrigsministeriet. Da nyansættelserne ikke har været fremdraget i debatten omkring udenrigstjenesten, skal jeg ikke bruge den begrænsede tid hertil, men blot gøre opmærksom på, at hele dette vigtige spørgsmål er genstand for behandling i kommissionen vedrørende udenrigstjenesten. Man er her opmærksom på, at egnede personer uden akademisk uddannelse fremover som hidtil skal have mulighed for ansættelse, ligesom man vil overveje, om der bør findes veje til en udvidet udnyttelse af denne adgang, f. eks. gennem indførelse af en slags egnethedsprøve. Man er tillige indstillet på, at der, samtidig med at udenrigstjenestens opgaver især udvides på det erhvervsbetonede område, vil blive brug for flere specialmedarbejdere, bl. a. med kendskab til handel og industri. Også kendskab til spansk og russisk kan i fremtiden få betydning, hvor man tidligere især hæftede sig ved fransk, engelsk og tysk. Alt dette vil fremgå af kommissionens betænkning. Jeg skal i øvrigt i slutningen af min redegørelse gøre nogle yderligere bemærkninger om kommissionens arbejde.

Jeg skal nu sige lidt om den fremgangsmåde, der anvendes i udenrigsministeriet ved forfremmelser og udnævnelser. Rent internt forberedes alle forfremmelser og udnævnelser på et såkaldt personalemøde, som direktøren holder med cheferne for udenrigsministeriets tre afdelinger. For så vidt angår højere stillinger, kan der på disse interne møder ingen afgørelse træffes, men kun gøres indstilling til ministeren. Det tilkommer derefter denne at træffe afgørelsen. Hvis det drejer sig om besættelsen af chefsposter i udlandet og af de højeste stillinger hjemme i ministeriet, forelægger ministeren sin indstilling på ministermøde, inden endelig beslutning træffes.

Om selve den omhu, hvormed overvejelser finder sted og oplysninger om de mulige kandidater indsamles og vurderes, inden afgørelsen træffes, tror jeg at turde sige, at denne omhu ikke er mindre i udenrigs-